

boarding camps — 18 долара! Прѣдъ послѣдната тая висока цѣната, българския работникъ, който отива въ Америка не за прѣхрана, а за печалба, ако и да купува нуждното отъ магазина на подрядчика — boss на експлоататорски цѣни, самъ си приготвя храната. Нѣкои български чети взематъ съ себе си и жени, съ изключителната цѣль да имъ готвятъ, а други — избиратъ по между си готвачъ или дежурятъ като готвачи. Отъ тукъ и пестене върху пестене.

Не ще съмнѣние, че малко по-малко, придобилитѣ вече извѣстна практика отъ работническитѣ условия въ Америка наши работници почватъ да прѣсаждатъ нѣкои отѣнъци, тъй да кажемъ, отъ комунизма на своя отечественъ битъ. Частъ отъ тая практика се дължи на нашитѣ градинарски тайфи. Така, тамъ гдѣто работата е по постоянна, ангажирани въ labor camps за по-дълго врѣме (година, двѣ и три), нашитѣ работници образуватъ групи отъ по 20, 30 и т. н. души, често пѣти съселени, взематъ подъ наемъ каква и да е кжща, най-много паянтова, или въ повечето случаи — барака, и живѣятъ кооперативно. За кжщна прислуга и кухарка имъ служи жена — обикновенно съпруга на нѣкой отъ тѣхъ — на която плащатъ мѣсечно по доларъ на глава. По тоя начинъ тѣ избѣгватъ систематически commissary stores и купуватъ нуждното за храна било отъ близкото село или отъ други магазини. Въ края на мѣсеца правятъ смѣтка и плащатъ по толкова на глава за храната.

Сжщия почти начинъ на живѣене водятъ и другитѣ работници — славяни, дори и унгарцитѣ. По тоя начинъ разносцитѣ за глава за храна и квартира на тая работнически, „кооперативни“ групи възлизатъ мѣсечно между 9 и 12 долара, а когато не могатъ да се устатовятъ въ такива групи, прибѣгватъ до системата на boarding camps, която имъ излиза по-скжпо.